

си роти. Това негово движение било много во-връме; шепата юнаци били уморени до крайностъ отъ шестъ часа непрѣкъсванъ бой; турцитѣ били на 20 раскрача отъ рускитѣ топове, когато Скобелевъ се впуснѣлъ въ боя. Ротитѣ на Скобелева буйно се впуснѣли съ штикове и съ неожидания си натискъ отблъснѣли неприятеля и го подгонили до самото прѣдградие. Но срѣщнѣти тукъ отъ кръстосанъ пушеченъ огънь на прѣснитѣ турски войски, посипани отъ картечни гранати, храбритѣ солдати трѣбало да се оттеглѣтъ къмъ своята батарея, която продължавала да се бори съ неприятелската артиллерия, несравнено по-силна, по-многобройна. Подиръ това Скобелевитѣ роти се събрали въ трапа на ловчанското шосе, понаредили се и, съ помощта на 4 топа, още два часа одържали нападанъето на турцитѣ. Само когато вече взело да се стѣмнѣва, генералъ Скобелевъ повелъ своитѣ войски назадъ. Помощъ не дошла отъ никѣдъ и за прикриванъе на това отстъпванъе Скобелевъ билъ принуденъ да назначи като конница—кавказкитѣ казаци. Кавказкитѣ юнаци послѣдентъ пѣтъ отблъснѣли макаръ малко неприятеля и така олеснили събиранъето на раненитѣ и отдалечаванъето на пѣхотата къмъ Кришина. Тамъ по 10 часа вечеръта Скобелевъ получилъ заповѣдъ отъ князя Шаховской да отстъпи къмъ Боготъ и Пелишатъ.

По този начинъ слабій отъ страни отредъ цѣли 12 часа се билъ съ неприятеля, 3 пѣти по-силенъ отъ него; неустрашимо се държали артиллериститѣ и курскитѣ роти; кавказкитѣ казаци вредъ били юнаци. По този начинъ Скобелевъ принесълъ най-голѣма заслуга въ боя. Той облекчилъ положението на князя Шаховскій, като приковалъ върху своитѣ чюдно геройски дѣйствия вниманието на врага. Първи пѣтъ Скобелевъ особно се отличилъ тукъ; той показалъ удивителна распоредителностъ, геройски личенъ примѣръ, и като въодушевявалъ своитѣ